

Homok

*És most simítsd végig ezt a lapot.
Újra a vers: behavazott zongora,
szerelmes öblökben az ég bora.
Parázsló hullám, nélkülödállapot.*

*Él bennem egy személy, aki csak néz.
Szótlánul ül és nézi a szívem,
mintha tudná, a teremtéstől innen
mi történhetett. Végülis mi van még,*

*ha minden elrendezettett? A halott
verítékén megcsillan a szándék,
s egy ölelésben is, éppen csak amott.*

*Beroppant homokpad, iszonyú árnyék,
valaha láthatta a forró romot.
Szóval a szívem. Egy marék homok.*

Szeged

Vecseryés Imre

Kő

*Van bizonyosság és vannak persze
sziklák is, hiszen minden történet
végül a zokogás fehér kövére
csapódik, arra az egyetlen egyre,*

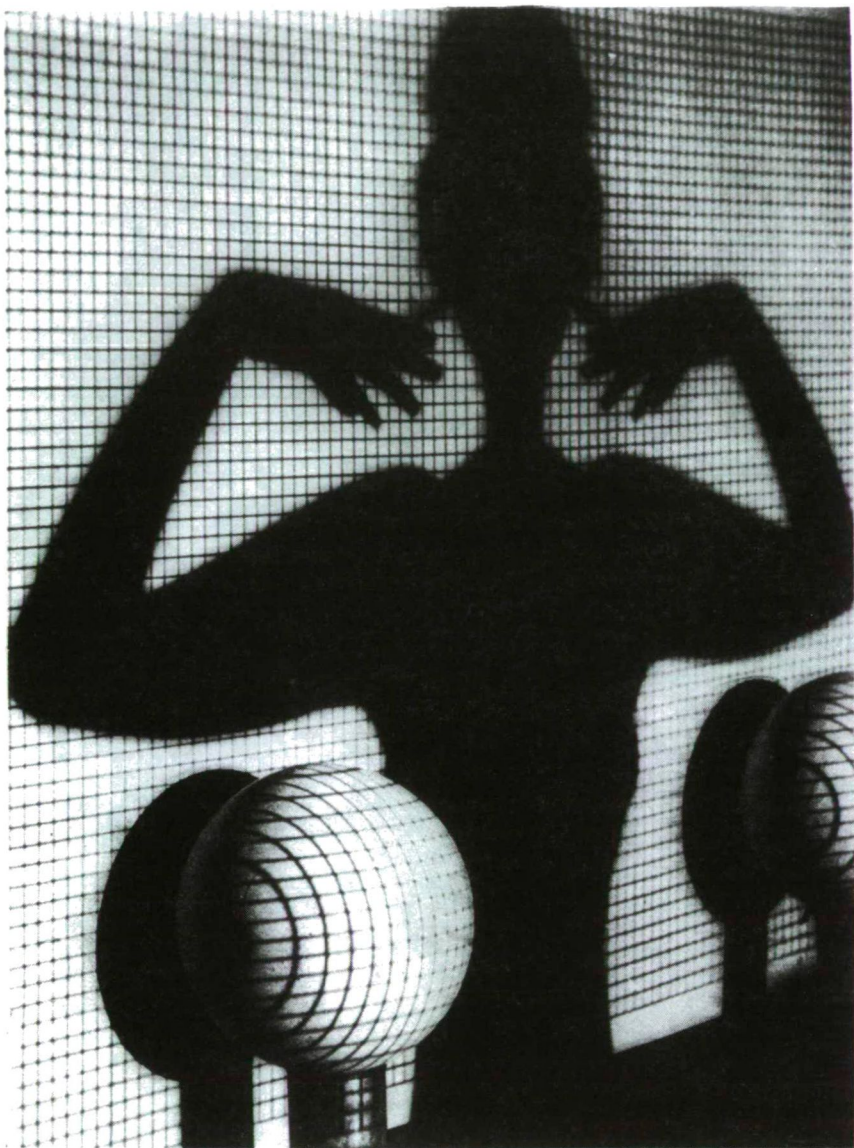
*amit hasonlóképp bűn megnevezni,
mint az angyalokat vagy az ölelést,
épp ott, ahol valaha Isten beszélt.
Próbálj meg a szememben evezni!*

*És próbálj meg betérni ott, ahol
zuhog. Nem tudtam eddig, hogy ez a kék
mivégre van – tegnap még be is fagyott,*

*de mára az öblökben minden ragyog:
a reszkető part, és följebb a két
kő. Mindkettő csillog. S mindkettő halott.*

Szeged

Vecsernyés Imre

Rodolf Hervé munkája